ЧАСОПИС УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16)

№ 10 (229)
ЖОВТЕНЬ
2023 РОКУ

ВІДПОВІДЬ НА БОЖУ ІНІЦІАТИВУ

Анатолій Козачок
Старший єпископ УЦХВЄ

Ісус, відходячи з землі, ініціював одну справу: «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангеліє проповідуйте!» (Мт. 16:15). І ми з вами долучилися до цієї ініціативи, прийнявши в життя Ісуса Христа. Кожен із нас відгукнувся свого часу на цю ініціативу — виконати Боже призначення і проповідувати Євангеліє.

Щоб почати проповідувати, треба загорітися цією ідеєю. Бо інакше ми не зможемо керуватися правильними мотивами. Бог обрав ізраїльський народ, щоб той показав Господа іншим народам. Але євреї не завжди робили те, чого очікував від них Бог. Нерідко вони слідували за ідолами народів, з якими перетиналися, і переставали бути посланцями для навколишніх народів. Життєві труднощі й випробування відводили їх від істинного Бога, тому ми бачимо в їхньому житті то падіння, то, з милості Господа, підйоми.

Якщо ми хочемо бути Божими посланцями, то повинні сконцентруватися на Божих цінностях. Важливо дивитися на життя не через призму труднощів чи випробувань, а через призму покликання, яке Бог дав нам у серце.

Пригадайте, скільки випробувань було в житті Йосипа — зрада братів, рабство, в'язниця... Але ніде не написано, що він впав у відчай. Це не означає, що не було хвилювань у його серці, але щось у ньому було таке, що тримало його. Йосип був

сконцентрований на покликанні. Він до кінця навіть не розумів, наскільки важлива його роль у спасінні народу, через який згодом Господь Ісус прийде на цю землю. Але він був вірний тому, чого навчився в батька. Він зберігав цінності, які були в його серці. І завдяки цьому Єгипет не оволодів його життям.

Щось подібне бачимо в житті Ананії, Мисаїла, Азарії та Даниїла, яких хотіли вавилонізувати в полоні. Проте тогочасним окупантам це не вдалося, бо в серцях юнаків були цінності, яких вони не хотіли зраджувати. І ці люди не просто не змінилися самі. Їм вдалося змінити країну так, що був виданий наказ поклонятися лише їхньому Богові.

Тому бережімо слово Євангелія, яке відкрилося нам свого часу, бережімо Слово Боже та Його цінності. Це буде запобіжником від різного зла та ідолопоклонства. І якщо навіть доведеться пройти через непрості хвилини життя, але ми будемо триматися Бога, — Господь буде з нами, на нашому боці. І, можливо, у цей найважчий момент життя ми виконаємо своє призначення, і зміниться наша країна.

РАЙОННА ЖІНОЧА КОНФЕРЕНЦІЯ В ЛУЦЬКУ

14 жовтня в Луцьку в церкві Христа Спасителя відбулася районна жіноча конференція «Дім, в якому живе Бог» за участі директорки Департаменту жіночого служіння УЦХВЄ Людмили Бендус.

Понад 400 учасниць разом роздумували, в якому домі може жити Бог. У всесвіті немає місця, де б Його не було. Та є місце, яке Він хоче зробити Своїм особливим домом: «Пробуваю Я на Височині та в святині, і з зламаним та з упокореним, щоб оживляти духа скромних...» (Ісаї 57:15).

Слово виголосив також пресвітер церкви Христа Спасителя Євген Мельничук. Вітала сестер Діна Рибак, відповідальна за жіноче служіння Волинського обласного об'єднання УЦХВЄ. Особистим свідченням поділилася Марія Міщук.

Сестри молилися одна за одну, відкривали серця перед Богом, отримували особисті відкриття, оновлювалися в Божій присутності.

Це був час діалогу, свідчень, питань та відповідей, час спільного збудування.

Завершуючи захід, до присутніх звернувся старший пресвітер Волинського обласного об'єднання УЦХВЄ єпископ Микола Близнюк. Він провів своєрідне опитування про важливість таких жіночих зустрічей і наголосив, що підтримуватиме їх організацію. А ще побажав словами Писання, щоб сестри на Волині завжди були «милими Богу і шановані поміж людьми»

Наш кор.

У ВАРАШІ ПРОВЕЛИ ПЕРШУ ЗУСТРІЧ З РОДИНАМИ ПОЛЕГЛИХ ВІЙСЬКОВИХ

15 жовтня в церкві «Благодать» м. Вараша Рівненської області відбулася перша зустріч із сім'ями загиблих військових.

Ніхто і ніщо не в змозі залікувати ран, спричинених втратою рідної людини. Але є Бог, Який не залишає нікого у горі самотнім.

Щирим словом потіхи для вдів та сиріт загиблих героїв поділився перший заступник старшого єпископа УЦХВЄ Віталій Яцюк. А далі віряни й усі присутні здійснили молитву за кожного, у кого війна забрала близьку людину.

На зустріч із сім'ями загиблих військових до церкви «Благодать» завітали голова Вараської міської ради Олександр Мензул та інші представники влади.

Дякуємо Богу за можливість служити людям разом!

НА ЩО НАДІЄТЬСЯ УКРАЇНА?

Коли мені кажуть: «На що надіється Україна? Адже суперник незмірно сильніший, підтримка Заходу недостатньо швидка, а довга гра не на вашу користь...», я просто згадую, що відчували апостоли у Страсну П'ятницю та Велику Суботу.

Ще розповідаю іноземним друзям про те, що ця війна ніколи не була про логіку та здійснення прогнозів. Інакше сталися би «Київ за три дні», висадка російського десанту в Одесі та ще багато різних планів ворога.

Битва Давида і Голіата — це завжди про диво, божественне втручання та перемогу всупереч реальним оцінкам.

Без цього надприродного моменту усе і справді виглядає марним: і камінь у праці, і муки Христа, і наша складна боротьба.

Але, напевне, у тому й полягає сутність віри — розуміти недостатність свого ресурсу і при цьому робити все, що можеш, твердо чекаючи на поміч згори.

Упевнений, що в кожного із нас свій хрест — важкий, незручний і болючий, та попри все єдино можливий. Для окремих людей і для цілих народів.

Його не можна полегшити, підлаштувати, обрати собі іншого. Варіантів лише два — узяти і нести або зовсім відкинути.

Дорога наша зранена, зболена, розтерзана та розіп'ята Батьківщино! Тобі випала кривава честь — протистояти залишкам диявольської імперії, захищаючи собою інших.

Та ми віримо, жертва не буде даремною. Твій світанок все ближчий, а з ним — воскресіння.

Бо є на небі Бог, Який все бачить.

І саме на Нього ми кладемо надію.

Микола Савчук.

Михайло Паночко
Почесний єпископ УЦХВЄ

БІБЛІЙНИЙ ПОРТРЕТ СЛУЖИТЕЛЯ

«А ми проповідуємо Христа розп'ятого, для юдеїв згіршення, а для греків безумство, а для самих покликаних юдеїв та греків Христа, Божу силу та Божую мудрість! Бо Боже й немудре розумніше воно від людей, а Боже немічне сильніше воно від людей! Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато-хто мудрі за тілом, небагато-хто сильні, небагато-хто шляхетні. Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне, і простих світу, і погорджених, і незначних вибрав Бог, щоб значне знівечити, так щоб не хвалилося перед Богом жадне тіло» (1Кор. 1:23-29).

Потужний проповідник Євангелія, один із найсильніших апостолів був запалений настільки, що його ніщо не могло зупинити. Він ідентифікує себе з іншими, які також покликані проповідувати Євангеліє. Тому не каже «я», але — «ми». Хотілося, щоб ми, як і Павло, усвідомили свою повну залежність від Бога. Хай ніколи в нашому серці не знайдуть собі місця «яшка», «самошка» і «гордюшка».

Ужите тут слово «ми» свідчить, що Божа праця виконується колективно і незамінних людей немає. Чому служителі різного рівня потрапляють у спокуси? Бо починають гордитися. Людям потрібні не ми, а Христос із Його чудовою програмою для їхнього життя. Її Ісус прочитав у синагозі в Назареті: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилування» (Лк. 4:18-19). Люди змучені, зранені, травмовані й потребують Того, Хто їх втішить. Тому ми проповідуємо людям Христа. Він — наше оправдання, наше освячення, наша мудрість, наша сила. Усе — у Христі.

Якою ж повинна бути людина, яка представляє Христа в цьому світі?

Посвячення

Передусім це має бути посвячена людина з покликом у серці до тієї праці. Вона має бути твердо переконана, що цей поклик дав їй Бог. Кожен із нас має покликання. Як його пізнати? Просто відчути, до чого тебе тягне. Якщо ви не відчуваєте запалу, то це не ваша робота. Разом із тим треба просити в Бога розуміння, що це саме те, до чого Він тебе кличе. І це усвідомлення додасть сил і натхнення в праці.

Покора

Якщо служитель не навчиться покори, то, навіть будучи посвяченим, він наламає багато дров. Буде вести свою лінію, а потім під виглядом духовного почнеться тілесне. Він буде орати поперек. Покора не дається як дар, цього треба навчитися, часто через страждання. Тому дуже важливо поставити перед собою ціль навчитися цього, сказати Богові: «Господи, я бунтар із бунтарів. Але я хочу навчитися від Тебе. Бо Ти сказав, що Ти покірливий». Тобто ми повинні поставити перед собою ціль — бути подібними до Христа.

Покірливі видалили зі свого серця дух бунтарства, який загубив багатьох євреїв, що бачили чуда і манну їли. Але разом із тим трупами падали. Що їх погубило? Бунтарський дух. І не треба блудити, пити, красти, щоб загинути. Іноді, прикриваючись правдою, варто лише проявляти непокору. Але тихий і покірливий серцем Христос закликає прийти й навчитися від Нього цій покірливості. Вона дається не одразу. У цьому доведеться вправлятися все життя.

Не написано, що Бог перебуває з хорошими проповідниками, пасторами й пророками, але сказано, що Він перебуває у святині із серцями зламаними й покірними. Непокірність передана нам від наших батьків, але ми нині спасенні в результаті покори Христа, Який, схилившись перед волею Отця, смиренно пішов на хрест.

Простота

Не вдавайте з себе дуже великих служителів. Якщо ви робитимете це, Божий Дух відступить від вас, бо наш Господь був простим і доступним. Простота — дуже важлива риса, яку треба розвивати. Ми творимо цю рису, коли до нас приходять діти, бідні люди, хворі тілесно чи іноді й психічно, і ми можемо з ними говорити нарівні, не шукаючи великої чи високоповажної публіки.

Диявол всіма силам намагається зіпхнути нас зі стежини посвячення, самопожертви, терпеливості в бік комфорту. У серці віруючих людей часто залишається місце для потягу до хорошого матеріального життя. Я зауважив, що це стається з людьми, які втрачають Божу силу. Я не проти комфорту, але надмірне прагнення до цього губить нас і робить нечутливими до проблем інших людей.

Приємність

Ідіть по житті з усмішкою, а не надувшись, як сови на дощ. Так мало радості в житті людей навколо, і вони відгукуються на слова про віру, яка наповнює спокоєм і радістю. І це має відображатися і на вашому обличчі. Бо інакше слова звучатимуть всупереч вигляду, і люди втікатимуть від вас. Налагодьте дружні стосунки із сусідами, будьте відкритими, щирими, приємними в спілкуванні — тоді люди охоче вас слухатимуть і з вами спілкуватимуться. І ви зможете виконати свою місію — нести світло Євангелія людям, які так цього потребують.

СМЕРТЬ НЕ СТРАШНА, КОЛИ ЖИТТЯ — ХРИСТОС

«Нехай Боже ім'я буде благословенне!» — сказав праведник Йов, коли йому довелося переживати складні обставини. Для мене це приклад, як реагувати на життєві труднощі, яких нині вкрай багато, — благословляючи й прославляючи ім'я Господнє.

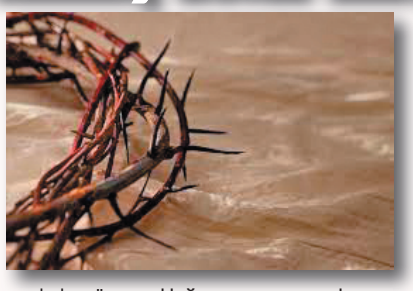

Згідно зі статистикою, 100% людей, що народжуються на землі, помирають. Про це не хоче говорити молодь, не люблять згадувати старші, але смерть неодмінно настане. І ми повинні розуміти, що момент розставання із землею запланований і для нас. Це незаперечна істина! Правда і в тому, що померти потрібно правильно. А як це — правильно?

Відповідь на це запитання можна знайти в Книзі Об'явлення. Апостол Іван, перебуваючи в ув'язненні за свідчення про Ісуса Христа, був у дусі Господнього дня. «І почув я голос із неба, що до мене казав: «Напиши: «Блаженні ті мертві, хто з цього часу вмирає в Господі!» (Об. 14:13).

Отож серед безлічі голосів важливо почути саме голос із неба, який сповіщає про речі вічної ваги. Цей голос наказав Іванові: «Напиши!». І те, що він написав, читали люди і в першому, і в десятому, і в XXI століттях. Цей голос із неба завжди актуальний, незмінний, і він промовляє: «Блаженні ті мертві, хто з цього часу вмирає в Господі».

«Блаженні мертві...» Виявляється, мертві мають різний статус — є мертві «блаженні», а є «нещасні». Як же бути зарахованим до числа перших? Що для цього потрібно зробити? Відповідь очевидна — умирати в Господі. Ми думаємо, що померти в колі сім'ї — це хороший варіант; непогано померти, наживши і наситившись днями; краще помирати, не обтяжившись ніякою хворобою. Але, зауважте, голос із неба не згадує жодного з цих варіантів. Бо померти в Господі можна тільки тоді, коли ти живеш у Ньому.

Щоб пояснити цю думку, нагадаю одну давню оповідь зі Священного Писання, у якій розповідається про Рахав. Жінка прийняла вивідувачів, які прийшли оглянути місто Єрихон, перш ніж його завоювати, і уклала з ними договір: «Хто буде в її домі — будуть живі, всі інші в місті будуть знищені». Так і сталося. Уявіть, скільки зусиль приклала Рахав, щоби переконати батька, матір, своїх братів, сестер — усю родину. І коли місто було знищено, лише ті, хто перебував у домі Рахав, залишилися живими.

Для нас сьогодні теж є безпечне місце на землі — в Ісусі Христі. Варто в Ньому жити (згідно з Його заповідями), про Нього думати (про Його жертву), Йому служити всім серцем (роблячи добро ближньому). Померти в Господі, живучи в Ньому, — це найблаженніша доля. Ми всі помремо, але як? Чи ми будемо блаженні? Це залежить від того, чи перебували в Ньому, чи пов'язали своє життя з Ісусом Христом. Тож будуймо стосунки з Ісусом! Він реальний! Він воскрес! Із Ним можна постійно спілкуватися. Варто лише звернутися до Нього через молитву покаяння, визнати себе грішником, розпочати жити з Ним.

Смерть не буде страшна, коли життя — Христос!

Богдан Кравчук.

ДВА РОЗУМІННЯ ПОКЛОНІННЯ

Біблія багато говорить про поклоніння та прославлення. Можна виокремити два розуміння поклоніння. Поклоніння — це форма, коли є певна кількість пісень одна за однією, які супроводжуються молитвою в різних варіаціях. Це тимчасове поклоніння, яке необхідне і цінне для спільності, для вираження почуттів любові і подяки Богу.

І так само поклоніння — це стиль життя 24/7, це коли всі дії, мотиви, прагнення виходять з того, що Бог всюдисутній. Це постійне поклоніння, яке відображається в тому, як провадиться життя.

Важливе і перше, і друге. Але...

Без поклоніння, яке є стилем життя, не має змісту форма поклоніння.

Без постійного поклоніння не має сили тимчасове поклоніння.

«Навіть якщо приносите Мені пожертви всеспалення та хлібні жертви, Я їх не прийму. Не подивлюся Я на ваші мирні жертви на вашу відгодовану худобу. Позбав Мене галасу пісень твоїх. Не слухатиму звуків ваших арф» (Ам. 5:22-23).

Коли поклоніння — це стиль життя, то форма поклоніння стає вінцем приємності перед Богом, якщо ж навпаки, то таке поклоніння не має ні сили, ні змісту.

Ідеальний варіант, коли поклоніння — це і стиль життя, і форма вираження почуттів Богові в піснях прославлення.

Назар Савчук.

МОЛИТВА ГОСПОДНЯ

Після вступного звернення: «Отче наш, що на небесах» молитва ділиться на дві головні частини, кожна з яких має три прохання. Перша частина цілком стосується прославлення Бога, а друга – особистих потреб молитовника.

Три прохання в першій частині становлять одне ціле, що полягає в прославленні Бога: «Нехай святиться ім'я Твоє; нехай прийде Царство Твоє; нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі». Так має починатися кожна наша молитва: з прославлення Бога. У Біблії знайдемо цілий ряд прикладів. Даниїл-пророк починає свою молитву з прославлення: «Молю Тебе, Господи Боже великий і дивний, що зберігаєш завіт і милість до тих, які люблять Тебе і виконують повеління Твої!» (Дан. 9:4)

А як молилася християнська церква, коли прийшло перше переслідування? Ця молитва записана в 4-му розділі Дій святих апостолів. І з чого починають молитися переслідувані християни? «Владико, що небо, і землю, і море, і все, що в них є, Ти створив!..» (Дії 4:24).

Коли людина опиняється у випробуванні, вона одразу починає просити Бога щось зробити. Зазвичай ми починаємо із себе, зі своїх особистих потреб. Але не цього навчає молитва Господня. І найкращим прикладом звершення молитви є молитви Ісуса. Зокрема та, що записана в 17-му розділі Євангелія від Івана: «Прийшла, Отче, година, прослав Сина Свого, щоб і Син Твій прославив Тебе» (Ів. 17:1).

Хліб насущний

Друга частина Господньої молитви теж складається з трьох прохань, що виражають вже наші особисті потреби. Ці три прохання містять у собі, в основному, усі повсякденні людські потреби. «Хліб наш насущний дай нам сьогодні; і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим; і не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого»

У самій структурі цієї частини міститься дуже важлива вказівка: заявляючи про свої потреби, робити це треба знову-таки для слави Божої. Ісус сказав: «Шукайте ж найперш Царства Божого і правди Його, а все це вам додасться» (Мт. 6:33). Це стосується і молитви: вона буде ефективною лише тоді, коли ми поставимо Божі інтереси на перше місце. Бажання бачити Царство Боже має бути домінуючою думкою кожної молитви. Христос сказав: «І коли що просити ви будете в Імення Моє, те вчиню, щоб у Сині прославивсь Отець» (Ів. 14:13).

І на небі ми також будемо молитися, але молитва там буде обмежена тільки першою частиною. Бог навіки буде нашим Отцем, і ми славитимемо і величатимемо Його вічно. Про хліб насущний ми просити вже там не будемо.

Бо Твоє є Царство

Останні слова молитви Господньої, які зазвичай містяться в наших Біблях, – «Бо Твоє є Царство, і сила, і слава навіки. Амінь» – відсутні в деяких рукописах. Їх додав до тексту один із переписувачів, щоб зробити закінчення цієї молитви урочистішим. І це не вступає в протиріччя із загальною доктринальною спрямованістю самої молитви і усього Писання. Господь учив казати: «Нехай прийде Царство Твоє», а невідомий писар сказав: «Бо Твоє є Царство». Це голос віри, що перетворює очікуване на реальність, це виклик християнської віри усьому земному безбожництву, що опирається здійсненню Його Царства на землі. І як не погодитися з тим, що насправді усе в цьому світі належить нашому Богові, до Якого ми маємо право і привілей звертатися словами «Отче наш».

Слово «амінь» у перекладі з арамейської мови означає «нехай буде» чи «істинно так». Цим словом ми зазвичай закінчуємо наші молитви. Воно завершує, підтверджує і узаконює усе сказане

Нехай же молитва Господня стане не лише молитвою нашого Господа Ісуса Христа, але і нашою власною молитвою, хвалою вуст наших і щоденним підношенням перед Його святим лицем.

«І самі, немов те каміння живе, будуйтеся в дім духовий, на священство святе, щоб приносити жертви духовні, приємні для Бога через Ісуса Христа» (1Петр. 2:5).

БУДЬМО ТВЕРЕЗІ Й ПИЛЬНУЙМО!

Алкогольна залежність веде до фізичної та моральної деградації людини, несе жорстокість, страх, насилля, ненависть в міжособистісні відносини, сім'ї та родини. Слово Боже каже про п'яниць, що «Царства Божого не вспадкують вони» (1 Кор. 6:10).

Вживання спиртного призводить до багатьох негативних, а то й трагічних випадків. Водіння автомобіля в нетверезому стані — одна з найчастіших причин дорожньо-транспортних пригод із летальними наслідками. Більшість тяжких злочинів — грабежі, насилля, зґвалтування, вбивства вчиняють правопорушники, які перебувають у нетверезому стані.

Бог навчає людей вести здоровий спосіб життя, і мова не лише про фізичну, але й про духовну тверезість.

Апостол Петро застерігав християн від духовного сп'яніння: «Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник — диявол — ходить, ричучи, як лев, що шукає пожерти кого. Противтесь йому, тверді в вірі, знаючи, що ті самі муки трапляються й вашому братству по світу» (1 Петр. 5:8-9). Супротивник постійно зайнятий пошуками чергової жертви, і нею може стати будь-хто. Уберегтися від цього хижого звіра можна лише постійно пильнуючи.

Жити в духовній тверезості закликав і апостол Павло: «Тож не будемо спати, як інші, а пильнуймо та будьмо тверезі. Ті бо, що сплять — сплять уночі, а ті, що напиваються — вночі напиваються. А ми, що належимо дневі, будьмо тверезі, зодягнувшись в броню віри й любови, та в шолом надії спасіння» (1 Сол. 5:6-8).

І знову ми бачимо, що бути тверезими — це значить пильнувати, тобто враховувати усю небезпеку ворога та протистояти йому твердою вірою, яка разом із любов'ю стає для нас справжньою бронею.

Пильнувати — іншими словами бути зосередженим, уважним, сконцентрованим на чомусь, а нетверезій людині це фактично неможливо.

Як пильнувати?

Чіткість розуму, ясність думки та зосередження на найважливіших питаннях та речах нашого життя приходять насамперед від спілкування з Богом в молитві. Бути тверезим і пильнувати — це так само взаємопов'язані речі, як пильнувати і перебувати в молитві. У цьому своя закономірність і послідовність.

Приклад того, що завдяки молитві і саме у молитві ми пильнуємо, ми бачимо з однієї історії наприкінці земного життя Ісуса.

«... Приходить Ісус до місцевости, званої Гефсиманія, і промовляє до учнів: «Посидьте ви тут, аж поки піду й помолюся отам». І, взявши Петра й двох синів Зеведеєвих, зачав сумувати й тужити. Тоді промовляє до них: «Обгорнена сумом смертельним душа Моя! Залишіться тут, і попильнуйте зо Мною». І, трохи далі пройшовши, упав Він долілиць, та молився... І, вернувшись до учнів, знайшов їх, що спали, і промовив Петрові: «Отак, не змогли ви й однієї години попильнувати зо Мною? Пильнуйте й моліться, щоб не впасти на спробу, бадьорий бо дух, але немічне тіло». Відійшовши ще вдруге, Він молився... І прийшовши, знову знайшов їх, що спали, бо зважніли їм очі були. І, залишивши їх, знов пішов, і помолився втретє, те саме слово промовивши. Потому приходить до учнів і їм промовляє: «Ви ще далі спите й спочиваєте?» (Мт. 26:36-45).

Ісус Христос попереджав учнів, що їх чекають спокуси, і «від спокус горе світові — бо мусять спокуси прийти» (Мт. 18:7). Проте саме молитва є свого роду нашим захистом. Молитва готує до викликів, якими стають для нас спокуси. Завдяки їй ми стаємо здатними розпізнавати спокуси та маємо достатньо сил, щоб їм протистояти.

Апостол Павло писав: «Будьте тривалі в молитві і пильнуйте з подякою в ній» (Кол. 4:2). Отже, молитва має стати невід'ємною частиною нашого життя, а не якоюсь нерегулярною практикою.

Місце нашої сили

Церква Христова — місце, де ми можемо почуватися в безпеці. Бо навіть якщо інколи нам не вдається вберегтися від підступів спокус, у Церкві є люди, яких поставив Бог, щоб вони пильнували наші душі. Апостол Павло писав коринтянам: «Бо пильную про вас пильністю Божою» (2 Кор. 11:2). І навчав християн довіряти тим, хто опікується ними, та коритися їм: «Слухайте ваших наставників та коріться їм, вони бо пильнують душ ваших, як ті, хто має здати справу» (Євр. 13:17).

Останній час характерний надзвичайною активністю диявола, який відчуває, що вся його система наближається до завершення і можливостей впливу на людей у нього скоро вже не залишиться. З неймовірними зусиллями він атакує душу кожної людини. Тому нам, християнам цього особливого періоду, слід бути особливо уважними. Апостол Петро звертався до віруючих зі словами: «Кінець же всьому наблизився. Отже, будьте мудрі й пильнуйте в молитвах!» (1 Петр. 4:7).

Молитися і все більше пильнувати — лише так ми можемо залишатися духовно тверезими. І нам це вкрай потрібно, аби уникнути духовних трагедій, втрат і розчарувань.

Ігор Крощук.

НЕЧУВАНІ МОЖЛИВОСТІ

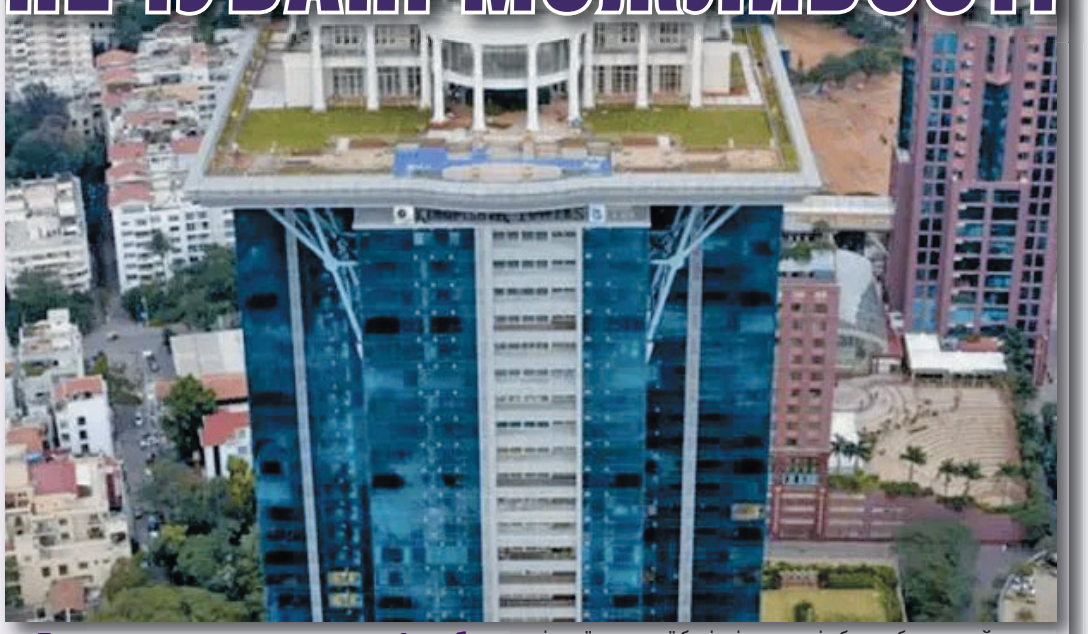

Багато хто вважає, що раніше було краще. Якщо не все, то багато що. Так думають не тільки світські люди, але й християни. Сперечатися з цього приводу, доводити щось протилежне, загалом, марна затія. Можемо лише звернути увагу на одну суттєву відмінність нашого часу, яка, власне, відрізняє його від попередніх років, — надмірна кількість інформації, породжена простим доступом до неї фактично з будь-якого куточка світу. І в цій особливості нашого часу є і плюси, і мінуси. До того ж одночасно.

Простий (і часто зручний) доступ до колосального масиву інформації величезної кількості людей відкриває нечувані раніше можливості для поширення Євангельської Звістки серед всього людства, але тут сучасних благовісників очікують чимало підводних каменів.

Передусім це конкуренція зі світом, якій без Божої допомоги протистояти фактично нереально. По-друге, у величезному вирі інформації, який оточує людей, голос благовісників дуже важко почути. А по-третє, більшості з людей загалом мало цікава Євангельська Звістка, часто — через формат її подачі. М'яко кажучи, він буває застарілим і через те незрозумілим для світського оточення.

А поки ви роздумуєте над прочитаним, дозвольте поділитися з вами однією цікавою новиною з біблійним підтекстом.

Не встиг побувати всередині

Власник особняка вартістю 16 млн фунтів стерлінгів, що обладнаний басейном з ефектом нескінченності і розташований на вершині величезного хмарочоса, ніколи не бачив своє житло зсередини. Величезний будинок має такий вигляд, ніби його доправили повітрям на дах іншої висотної будівлі, проте він був побудований з нуля.

На вершині хмарочоса UB City в Бенгалурі (Індія) стоїть особняк, в якому ніхто не живе. Індійський уряд навіть намагається порушити кримінальну справу проти бізнесмена Віджая Малья, який є власником цього незвичайного і розкішного житла. Він утік з Індії в 2016 році й не побачив готової будівлі.

Бізнесмен, можливо, так і не побачить будинок, який він побудував за індивідуальним замовленням після того, як обдурив кілька національних банків. Разом із Ніравом Моді, також обвинуваченим у шахрайстві з державним банком Punjab National Bank, він утік із країни. Нині Малья проживає у Великій Британії, далеко від свого розкішного будинку, будівництво якого він так і не довів до кінця.

«Побудувати особняк на величезній консольній конструкції на такій висоті було непросто, але ми зробили все, щоб він був побудований саме так, як задумано. Це складна споруда, і наразі тривають оздоблювальні роботи. Ми завершимо проєкт відповідно до контракту і здамо його», — розповів Ірфан Разак, голова компанії, яка займалася будівництвом. Закінчити проєкт мали зовсім недавно, але Малья був засуджений до тюремного ув'язнення терміном на чотири місяці у зв'язку з достроковим рішенням суду в справі одного з відділів його компанії.

Малья притягнутий до відповідальності за звинуваченням у шахрайстві в Індії, проте поки що не повідомляється, чи буде він відправлений на батьківщину. Наразі бізнесмен залишається у Великій Британії, і його маєток, як і раніше, пустує.

От така історія. А тепер стосовно біблійного підтексту: «Не складайте скарбів собі на землі, де нищить їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають» (Мт. 6:19), або ж, як у випадку з Віджаєм Малья, не зможете скористатися земним надбанням, а краще інвестуйте в скарби небесні: «Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть» (Мт. 6:20).

Ці скарби ніхто у вас не забере, і ви ними скористуєтесь. Господь гарантує.

god.in.ua.

ПРО СТРУКТУРУ НАГІРНОЇ ПРОПОВІДІ

Часто за деревами можна не бачити лісу. А у Святому Письмі можна за віршами не бачити головної ідеї написаного. Однак структурний аналіз тексту дозволяє уникнути цієї проблеми.

Отож про структуру Нагірної проповіді.

Нагірна проповідь має всі ознаки класичної структури: вступ, або зав'язка, основна частина і кінцівка, або розв'язка. Ось який вигляд це має:

1. Мт. 5:3 – 5:16 — вступ: проголошення Царства Божого та Нового Союзу (Завіту);

2. Мт. 5:17 – 7:12 — основна частина: любов як Закон Нового (Союзу) Завіту;

3. Мт. 7:13 – 7:27 — кінцівка: наслідки та відповідальність.

Ця структура дуже нагадує Повторення Закону. Саме на Повторення Закону посилається Ісус у пустелі, відповідаючи на спокуси диявола. І Нагірну проповідь Ісус проголосив саме після пустелі. І саме після пустелі Повторення Закону було дано Ізраїлеві. І саме в Книзі Повторення Закону міститься обітниця нового союзу і нового серця. Нагірна проповідь, очевидно, і є здійсненням цієї обітниці.

І ще одна ремарка. Основна частина Нагірної проповіді, яка є її ядром, обрамлена inclusio. Це прийом, коли якась одиниця тексту береться в ідейну рамку повторенням на початку і наприкінці однієї й тієї ж думки чи фрази. Ось ця рамка в ядрі Нагірної проповіді:

«Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але виконати» (Мт. 5:17);

«Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви. Бо в цьому Закон і Пророки» (Мт. 7:12).

Саме у світлі цілого (загальної структури) треба тлумачити окремі деталі, щоб за деревами не прогледіти лісу, а за віршами — головну ідею та задум автора.

Себастьян Тегза.

РЕЙТИНГ ДОВІРИ ДО ІНСТИТУЦІЙ УКРАЇНИ: ЗСУ НА ПЕРШОМУ МІСЦІ, ЦЕРКВА — НА ОДИНАДЦЯТОМУ

Збройні Сили України здобули найвищий рівень довіри серед українського населення, президент Володимир Зеленський опинився на сьомому місці, хоча й очолює список найбільш довірених політиків. Церква — на одинадцятому місці.

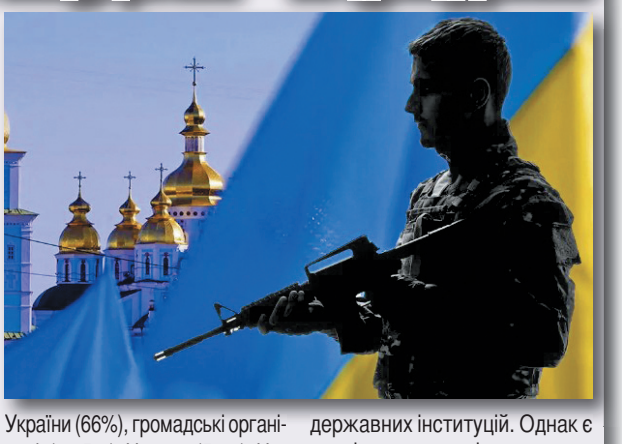

Дослідження проводила соціологічна служба Центру Разумкова в період з 21 по 27 вересня. Серед інституцій, яким українці висловлюють довіру, — Збройні Сили (93% опитаних), добровольчі загони (85%), волонтерські організації (84%), Державна служба з надзвичайних ситуацій (83%), Національна гвардія (81%), Державна прикордонна служба (76,5%), президент (72%), Міністерство оборони (71%), Служба безпеки України (66%), громадські організації (60,5%), Церква (59%), Національна поліція України (57%), голова міста (селища, села), в якому живе респондент (54%).

Спеціалісти відзначають, що більшість українців не довіряють політичним партіям, чиновникам, судовій системі, а також комерційним банкам.

Результати опитування свідчать про високий рівень довіри до Збройних Сил і ряду інших державних інституцій. Однак є певні зони, де довіра знижена, особливо щодо судової системи та політичних партій. Церква, попри свою значущість в суспільстві, має рівень довіри лише 59%.

Опитування було проведено методом face-to-face та охопило 2016 респондентів віком від 18 років. Теоретична похибка вибірки не перевищує 2,3%.

razumkov.org.ua.

100-РІЧЧЯ ЦЕРКВИ ТА 90-РІЧЧЯ ПОЧЕСНОГО ПАСТОРА СВЯТКУВАЛА П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКА ГРОМАДА В СЕЛІ ГРИБОВІЙ НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ

Потрійний ювілей — століття п'ятидесятницької церкви, 90-річчя почесного пастора Олександра Андрощука та 50-річчя його служіння святкували 8 жовтня у церкві с. Грибової Лановецького району на Тернопільщині. Святкування поєднали з відзначенням Дня подяки Богу.

Попри примхливу осінню погоду в невеликому затишному домі молитви села Грибової радо зустрічали гостей. На просторому подвір'ї їх вітав духовий оркестр церков ХВЄ Лановецького району, виконуючи чудові християнські композиції.

Розпочали святкове богослужіння з молитви, яку звершив пастор місцевої церкви Віталій Андрощук. А потім надали слово почесному пастору Олександру Андрощуку, який поділився спогадами про те, як розпочинав служіння Богу в цій церкві пів століття тому.

«З ласки Божої я, один зі старожилів церкви, сьогодні дякую Господу за пройдену дорогу та щиро радію, що маємо заміну із щирих і завзятих молодих служителів. Ми всі — діти Божі, якщо в наших серцях поселяється Дух Божий і робить переміну. Відкриваймо свої серця Богу, а Він знає, що і кому дати», — підкреслив Олександр Макарович.

Після ювіляра своїми вітаннями та словом настанови до церкви поділися перший заступник старшого єпископа УЦХВЄ Віталій Яцюк. Слово мав і перший заступник старшого пресвітера Тернопільського обласного об'єднання УЦХВЄ Микола Серединський. Ювіляру вручили подарунки та разом із церквою звершили щиру молитву за брата-старійшину.

Перш ніж Олександра Макаровича запросили нести пасторське служіння в церкві с. Грибової, він понад 13 років служив пастором в церкві ХВЄ с. Якимівців. Свого часу був членом обласної пресвітерської ради. Нині, у свої 90, почесний пастор є добрим наставником для молодого покоління.

Місцева церква багата на обдарованих людей. Присутні слухали прекрасний спів основного і молодіжного хорів, сестринської групи «Едельвейс» та гурту братів.

Вчителька недільної школи Інна Дуляк разом із пастором Віталієм Андрощуком доклали чимало зусиль, щоб показати історію церкви у форматі презентації. Цінні старовинні світлини в супроводі коментарів повертали сивочолих очевидців в те далеке минуле, коли вони тільки розпочинали працю на ниві Божій. А для молодих це був неоціненний приклад жертовного і самовідданого служіння, який, віримо, торкнувся не одного молодого серця.

Гостями свята були служителі багатьох церков ХВЄ сіл Лановецького району і Ланівців. Усі вони залишили щирі побажання для місцевої церкви.

«Неможливо любити Бога, якщо не любиш людей. А для того, щоб любити людей, потрібно мати у своєму серці Христа і шанувати Його», — ділився своїми роздумами Микола Серединський.

Підсумкову проповідь виголосив єпископ Віталій Яцюк.

«Світ не вірив у розвиток Церкви Христової, але вона розвивається. Бог дбає про людей через Церкву. Одначе отримати спасіння можна тільки на Його умовах — покаятись та вірити всьому, що сказав Христос. Потрібно читати Його Слово. Бо той, хто будує взаємовідносини на основі Слова Божого, пройде через все!» — підкреслив служитель.

Урочиста частина святкування закінчилася подячними молитвами.

Оксана Гудзь.

У НОРВЕГІЇ ВІДЗНАЧИЛИ ПІВСТОЛІТТЯ СКАНДИНАВСЬКОГО МОЛИТОВНОГО ПРОЄКТУ З ПІДТРИМКИ ХРИСТИЯН ПОСТРАДЯНСЬКИХ КРАЇН

Конференція «Схід-Захід» з нагоди 50-ліття молитовного проєкту скандинавських церков, який передбачав регулярні молитви за навернення людей у колишньому СРСР, 6-8 жовтня об'єднала в церкві міста Аулі, Норвегія, сотні людей з Норвегії, Швеції, Фінляндії, України, Молдови та інших країн.

Проєкт, який ініціював Ганс Мірвольд, залучив 258 церков у Норвегії, близько 300 церков у Швеції та 240 — у Фінляндії до заступницької молитви. Церква обирала місто й молилися про утворення там церкви та навернення містян до віри Божої. У різні часи близько 700 церков по всій Скандинавії молилися за переслідуваних християн СРСР, а пізніше — про церкви у східноєвропейських країнах.

«Коли це стало можливим, норвезький пастор Уве Арнольдсен з дружиною Анною-Марією відвідали Східну Європу, Україну зокрема, 112 разів! Протягом десятиліть Уве залишається координатором норвезько-української співпраці», — розповідає Юрій Кулакевич, який за дорученням старшого єпископа УЦХВЄ Анатолія Козачка взяв участь в ювілейному заході.

Пастор зі Швеції Раулі Лехтонен переконаний, що нам усім потрібна нова молитовна кампанія: «Станьмо пліч-о-пліч, щоб бути співпрацівниками Бога. Мир в Європі можливий через Божий мир у наших серцях!».

Віктор Павловський із Молдови згадував про події 30-літньої давнини: «Не знаю, як сильно ви вірили в те, за що молилися, — у свободу для проповіді Євангелія. Але коли вона прийшла, ми здивувалися! І почали працювати як ніколи раніше».

Пастор Ойстен Гйєрме, очільник п'ятидесятницьких церков Норвегії, нагадав учасникам конференції, що пророцтво — це натхнене Словом Божим альтернативне майбутнє. «Тому молитвою формуймо нове майбутнє для північних країн також!» — порадив він.

«Українська делегація вручила представникам фінських, шведських та норвезьких церков особливі пам'ятні подарунки як вияв вдячності за десятиліття молитовного заступництва та жертовної благодійності», — підсумував єпископ Юрій Веремій.

Chve.org.ua.

«МІЙ ДРУГ БІЛЬШЕ НЕ АТЕЇСТ»

Деколи зміни в серцях людей відбуваються доволі повільно, протягом років. Завдання християн — просто продовжувати бути для них світлом.

Саме це підтверджує наша наступна історія.

Це відбулось під час вечірньої прогулянки рідним містом — під час таких прогулянок я люблю подумки розмовляти з Богом.

Отож, гуляючи, я подумав: «Треба ж Євангеліє проповідувати» — і пішов собі далі. Але в Бога були Свої плани.

Я зустрів однокласника, з яким ми були дуже близькі та й досі товаришуємо. Коли ми познайомились, він був впертим атеїстом, але за роки спілкування зі мною став агностиком.

Він знав, що я християнин, і ми не раз відверто говорили на цю тему. Я старався бути християнином не тільки на словах, але й на ділі. І якщо його щось цікавило, я відповідав.

Цього разу в нас зав'язалася жвава розмова. Протягом розмови він змінив свою думку з позиції «щасливий збіг обставин» на «це дійсно Творець».

І коли почув від мене, що Бог його любить і що я молюся за нього, то сказав, що йому давно не казали нічого подібного і це для нього має велике значення.

Він усвідомив, що християнство — це не про обряди, а про сенс життя. Наприкінці сказав: «Бог обов'язково ще раз нас зведе». Такого я від нього раніше ніколи не чув. Вірю, що до спасіння він близько.

@yesheisua.

ВИДИМО ЛЮБИТИ

«Правдиве це твердження, і я хочу, щоб ти наполягав на цьому, аби ті, що повірили в Бога, посвятили себе добрим вчинкам. Це добре й корисно для людей. Уникай безглуздих суперечок, родоводів, сварок і диспутів про Закон, адже вони некорисні та марні» (Тита 3:8-9 НПУ).

Неодноразово зауважував, що християни і цілі церкви схильні до суперечок щодо питань теологічних, церковного порядку і традицій. І чимало з них холодні щодо питань про доброчинність і життєвий благовіст у суспільстві.

Павлова наука ніколи не принижувала значення духовного навчання і правильної доктрини. Але тут апостол категорично простий: нехай твоя віра й духовність виллється в тривалу звичку служити усім різними добрими справами.

Якщо свою віру здебільшого ми відстоюємо у суперечках і колотнечах, якщо наше оточення знає нас лише за тим, проти кого або чого ми виступаємо, і майже не знає нас як громаду, де панують любов і милосердя, то навряд чи ми — Ісусові учні...

Дай нам, Боже, мудрості не викривлювати Твоє вчення до жодних крайнощів, але, пізнавши Тебе, видимо любити ближніх!

М. Р.

ЕМОЦІЙНЕ ВИГОРЯННЯ МОЖЕ ВИКЛИКАТИ ЗРОСТАННЯ АРТЕРІАЛЬНОГО ТИСКУ

Британський медичний експерт Мартін Престон виявив, що емоційне вигоряння впливає на стан здоров'я. За його словами, такий стан може провокувати зростання артеріального тиску, що, своєю чергою, підвищує ймовірність серцевих проблем і навіть передчасної смерті.

Попри зростаючу увагу медичних фахівців до питань емоційного вигоряння, цей феномен продовжує бути актуальним. Згідно з даними організації Mental Health UK, емоційне вигоряння можна визначити як фізичне та психологічне виснаження, яке часто виникає в людей, що переживають тривалий робочий або емоційний стрес.

«Коли організм перебуває в стані тривалого стресу, він виробляє гормони — такі, як кортизол та адреналін, що може викликати підвищення артеріального тиску», — пояснює Престон.

Надмірна кількість кортизолу у крові, яка виробляється протягом тривалого періоду, може мати негативний вплив на організм. Попри те, що короткочасний позитивний стрес навіть корисний для загартування організму, довготривалий вплив стресу дуже шкідливий.

Висновки Мартіна Престона підкреслюють важливість профілактики емоційного вигоряння як засобу запобігання серйозним проблемам зі здоров'ям.

Зв'язок між емоційним вигорянням та артеріальним тиском стає все очевиднішим, і це питання потребує подальшого вивчення та уваги з боку медичних спільнот.

storinka.com.ua.

10 МІЛЬЙОНІВ УКРАЇНЦІВ ПОТЕРПАЮТЬ ВІД НАСЛІДКІВ ВІЙНИ, ЗАЯВИЛА ІРИНА ВЕРЕЩУК

Понад 10 мільйонів громадян України потребують допомоги внаслідок війни, заявила Ірина Верещук, віце-прем'єр-міністр і міністр з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій, на Форумі регіональних координаційних центрів.

Ірина Верещук підкреслила, що кількість людей, які потребують підтримки, еквівалентна населенню трьох Балтійських держав. Вона закликала міжнародні організації, громадськість та волонтерів фокусуватися на розвитку регіональних центрів підтримки.

«Ефективна координація тут критично важлива», — наголосила Верещук.

Вона також вказала, що потреби громадян в різних регіонах різняться.

«Якщо на Заході країни акцент ставиться на довгострокові проєкти, то регіони, які перебувають під обстрілами, просто потребують укриття і безпеки», — зазначила віцепрем'єр-міністр.

Форум регіональних координаційних центрів, що проходив у Києві, зібрав близько 100 учасників з усіх регіонів України та з-за кордону. Учасники обговорили шляхи розвитку центрів та пріоритети допомоги на наступний рік.

ukrinform.ua.

ЛЮДСЬКА ВДЯЧНІСТЬ

Ми можемо звернутися до Бога з питанням, проханням. Ми хочемо, щоб Він нам відповів і допоміг. Можемо молитися про роботу, далеку подорож тощо

Чи чує нас Бог, чи відповідає нам? Звернімося до Біблії і подивімося, що вона про це каже.

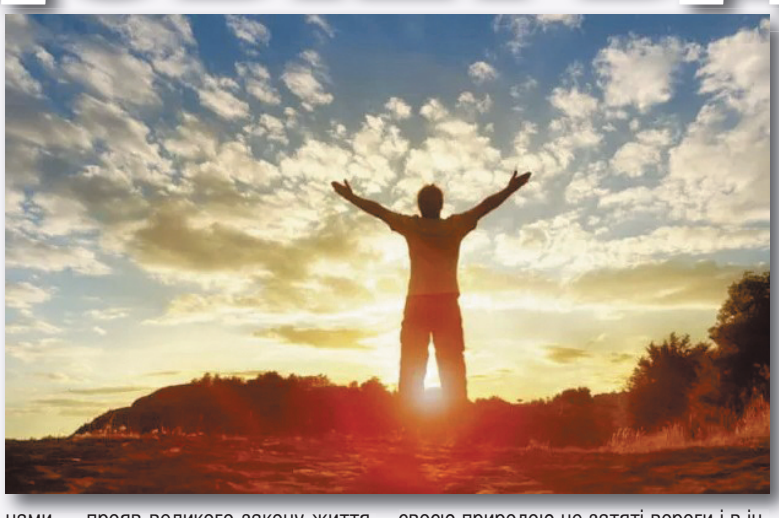

«І сталось, коли Він ішов до Єрусалиму, то проходив поміж Самарією та Галілеєю. І, коли входив до одного села, перестріли Його десять мужів, слабих на проказу, що стали здалека. І голос піднесли вони та й казали: Ісусе, Наставнику, змилуйсь над нами» (Лк. 17:11-13).

Ісус подорожував по землі, яка належала одному з племен ізраїльських, але внаслідок історичних подій стала ворожою територією. Коли Ісус по дорозі в Єрусалим проходив з Галилеї в Самарію, Його зустріли десять прокажених.

Як відомо, юдеї не спілкувалися з самарянами, а в цій групі прокажених був принаймні один самарянин. І знову перед нами — прояв великого закону життя. Спільне нещастя не знає ні расових, ні національних відмінностей. Проказа змусила їх забути, що одні з них — юдеї, а інші — самаряни; вони пам'ятали лише про те, що їх об'єднує страждання і що їм усім потрібна допомога.

Коли повінь заливає землю і дикі тварини шукають порятунку, на якомусь сухому клаптику землі можна побачити тварин, що спокійно стоять поряд, хоча за своєю природою це затяті вороги і в інший час та за інших обставин вони б'ються на смерть. Так і людей, поза сумнівом, об'єднує лише спільна потреба в Бозі.

Коли проходив Ісус, прокажені стояли здалеку (Лев. 13:45, 46; Чис. 5:2). У зЗаконі не була точно встановлена відстань, але нам відоме, принаймні, одне свідчення, що прокажений, який стоїть з навітряного боку, не може бути ближче 45 метрів від незараженої людини. Уже звідси видно, в якій ізоляції жили прокажені.

«І, побачивши їх, Він промовив до них: Підіть і покажіться священикам! І сталось, коли вони йшли, то очистились... Один же з них, як побачив, що видужав, то вернувся, і почав гучним голосом славити Бога. І припав він обличчям до ніг Його, складаючи дяку Йому. А то самарянин був... Ісус же промовив у відповідь: Чи не десять очистилось, а дев'ять же де? Чому не вернулись вони хвалу Богові віддати, крім цього чужинця? І сказав Він йому: Підведися й іди: твоя віра спасла тебе!» (Лк. 17:14-19).

У жодній євангельській історії, так не проявляється людська невдячність, як тут. Адже прокажені прийшли до Ісуса, палко бажаючи зцілення; Він зцілив їх, а дев'ять з десяти так і не повернулися, щоб подякувати Йому.

А ми не такі?

Ми часто невдячні щодо своїх батьків. Адже в житті кожного з нас був час безпорадності, коли ми неминуче померли би без турботи навіть через кілька днів.

З усіх живих істот людина вимагає найбільшої турботи протягом найтривалішого часу, перш ніж зможе сама задовольнити свої життєво важливі потреби. Протягом багатьох років ми залежні від батьків в усьому. Але багато хто починає потім дивитися на старих батьків як на перешкоду і не бажає віддати їм належне.

Ми так само часто тневдячні щодо ближніх.

Немає людини, не зобов'язаної чимось своїм ближнім. І от у той момент, коли була надана допомога, кожен, мабуть, думав, що ніколи не забуде цього, але лише небагато віддячують згодом своїм ближнім.

Ми не раз у боргу перед другом, учителем, лікарем, небайдужим ближнім; але трагедія в тому, що ми навіть не намагаємося подякувати за їхні турботи і старання.

І часто ми невдячні Богові.

У пору гіркої біди ревно благаємо Його; а як тільки минають лихі дні, забуваємо про Нього.

Бог віддав за нас Свого Єдинородного Сина, а багато хто ніколи так і не подякував Богу за Його милість.

Тож будемо наслідувати псалмопівця і скажемо: «Благослови, душе моя, Господа і не забувай усіх добродійств Його» (Пс. 103:2).

НІЧОГО НЕ НАВЧИВСЯ... А МИ?..

Є такий собі в Канаді проповідник Андрусишин, який став відомий серед простодушних християн у розпал пандемії. На хвилі з багатьма, він взявся трактувати події через призму апокаліпсису. Доходило до абсурду: він прирівняв вакцину до «мітки звіра», визначив точні дати підхоплення Церкви тощо.

Періодично цікавлюся, як успіхи в цього проповідника. Незважаючи на хибність його висновків і тлумачень (дати настали, а нічого не сталося; і вакцини не виявилися смертельною «міткою»), він і далі продовжує свої тлумачення.

Нічого не навчився.

Почувши про атаку на Ізраїль, тут же береться прив'язувати це якось до біблійних пророцтв. «Сьогодні у нас позачерговий випуск», — каже в новому відео. — Це пов'язано з тими подіями, що відбулися в Ізраїлі». Прив'язує ці атаки до виконання пророцтва, яке записано в Єзекіїля 38.

Показовий випадок, як не треба робити: не варто спішити прив'язувати сучасні події до біблійних пророцтв. Скоріш за все, ви потрапите в оману. Римські імператори, Сталін, Гітлер, Чорнобиль, пандемія — усе це уроки для нас (в кожному випадку бачили то антихриста, то кінець світу).

Ще один показовий випадок: не варто обожнювати та ідеалізувати Ізраїль. Сьогодні це світська держава, з такими ж нечестивими правителями, як і в інших. Те, що це особливий народ і що з ним окремо Бог працює, — це факт, і для нас цей народ — ознака. Однак неправильно, як Андрусишин, заявляти: «І не думайте щось сказати проти Ізраїлю... навіть якщо він чинить неправильно...» Чому б це? Церква — на боці правди, якою б вона не була, і за об'єктивну оцінку.

А те, що Господь близько, ми знаємо. І багато хто відчуває Його кроки. Будьмо мудрими та пильними!

Миру бажаймо для Єрусалиму (Пс.122:6). Ми самі переживаємо наслідки війни, тому співчуваємо і розуміємо тих, хто зазнає непоправних втрат від ворога.

О. Г.

22 ТИСЯЧІ УКРАЇНЦІВ ПОДАЛИ ЗАЯВКИ НА УСИНОВЛЕННЯ ДІТЕЙ

Рекордна кількість українців — 22 тисячі — подала заявки на усиновлення дітей з моменту початку війни, заявила міністр соціальної політики Оксана Жолнович.

Протягом останнього часу серйозно зросла емпатія серед українців, які прагнуть надати домівку тим дітям, які можуть опинитися без батьківського піклування. Заявки подаються через чат-бот «Дитина не сама». Процес усиновлення не є швидким: він включає психологічну перевірку та спеціальне навчання кандидатів.

Наразі уряд України не планує відновлювати усиновлення для іноземців, фокусуючись на національних запитах.

«1600 кандидатів вже підготовлені, пошук дітей для них триває. Тисяча в процесі підготовки, і близько тисячі очікують на навчання», — повідомила Жолнович.

Вона додала, що більшість сиріт зазвичай потрапляють під опіку близьких родичів і не входять в систему усиновлення. «Тих, що стають сиротами саме внаслідок війни, зазвичай тут же підхоплюють найближчі рідні — тітки, бабусі, брати, сестри, і вони навіть не потрапляють в систему усиновлення, бо відразу йдуть під опіку та піклування найближчих родичів», — сказала очільниця Мінсоцполітики.

НАГОДУЙТЕ ЇХ ВИ

За висновками ряду поважних служителів старшого віку, які можуть дати об'єктивну оцінку усім подіям та змінам, що відбувалися в християнстві протягом декількох останніх десятків років, серед віруючих людей помітно впала потреба в Слові Божому. Інтерес до богослужінь часто намагаються підтримати змінами в їх форматі, посиленим застосуванням нових жанрів та стилів музики, інсценуванням біблійних історій, ліричними оповідями та поезією, гумористичними розповідями тощо.

Тобто застосуванням свого роду спеціальних ефектів, які, швидше, мають вплив на поверхневі емоційні переживання. Такі спроби часто не дають бажаного результату, а лише призводять до відхилень від історично сформованих підходів та поглядів щодо порядку та змісту богослужінь.

В основу Своїх стосунків з людьми Бог поклав Слово. Істини Святого Письма фундаментальні у формуванні взаємовідносин із Богом. За часів земного життя Ісуса Христа «відпали багато хто з учнів Його і не ходили вже з Ним. І сказав Ісус дванадцятьом: «Чи не хочете й ви відійти?». Відповів Йому Симон Петро: «До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного» (Ів. 6:66-68).

Святе Письмо для духовного життя людини — це щоденний хліб. Згадаймо слова Ісуса під час випробувань в пустелі: «Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих» (Мт. 4:1).

Християнин у своєму щоденному житті зазнає ряд труднощів та випробувань, втрачає духовні сили та нерідко виснажується. Богослужіння чи християнська спільність повинні зміцнити його знову, а не лише дати змогу пережити короткочасне емоційне піднесення. Моменти єднання християн повинні бути свого роду духовними оазисами, які живлять їх життєдайною силою та дають наснагу долати своє земне поприще. І в такі періоди в основі їх спілкувань повинне бути Слово Боже, бо воно «живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки й наміри серця» (Євр. 4:12), тобто торкається найглибших сторін нашого єства.

Втрата зацікавленості в християнській єдності з двох причин: людина не отримує духовного хліба, або не відчуває в ньому потреби. Про одну з цих причин згадується в притчі про раба: «Хто ж вірний і мудрий раб, якого пан поставив над своїми челядниками давати своєчасно поживу для них? Блаженний той раб, що пан його прийде та знайде, що робить він так!» (Мт. 24:46). Очевидно, тут ідеться не тільки про загальну вимогу до кожного бути вірним у своєму покликанні перед Богом, але й про конкретну справу — забезпечення Божих людей поживою. Для цього Господь передбачив певних людей, яким необхідно вірно виконувати покладений на них обов'язок, і тоді, згідно з притчею, Бог збагатить їхні можливості і розширить межі їхньої діяльності. Коли ж покликані годувати інших не здійснюватимуть дорученої їм справи, їхня доля буде незавидною.

І ще одна історія про те, що годувати інших — покликання вибраних для цього учнів Господніх. «А коли настав вечір, підійшли Його учні до Нього й сказали: «Тут місце пустинне, і година вже пізня; відпусти народ, хай по оселях розійдуться, і куплять поживи собі». А Ісус їм сказав: «непотрібно відходити їм, нагодуйте їх ви!» (Лк. 14:15-16).

Люди зголодніли. І якби вони розійшлися, багато хто просто не повернувся би. З цієї причини Господь дає учням вказівку задовольнити потребу людей в їжі. Спочатку вони вагаються, бо розуміють, що знадобиться багато хліба, а його нема. Ісус Христос вказує на те, що вони повинні робити доручене. І коли вони починають годувати людей, стають свідками того, що хліби множаться так, що ще й багато залишилося.

Ніщо так не може зберегти християнську єдність та сформувати таку постійну та глибоку потребу в Бозі, як голод за Його Словом, тому: «Блаженні голодні та спрагнені правди, бо вони нагодовані будуть» (Мт. 5:6). Ніщо не викликатиме в нас такої потреби бути в домі Божому, як потяг до Його Слова.

Знову ж таки символічно це показано в притчі про блудного сина. Він розтратив те, що йому дав батько. Зовсім виснажившись та знемігшись, починає згадувати, як за батьківським столом він мав їжі вдосталь. І саме голод та потреба в хлібі спонукують його задуматися про відновлення стосунків із батьком та повернутися додому.

«І пішов він тоді і пристав до одного з мешканців тієї землі, а той вислав його на поля свої пасти свиней. І бажав він наповнити шлунка свого хоч стручками, що їли їх свині, та ніхто не давав їх йому. Тоді він спам'ятався й сказав: «Скільки в батька мого наймитів мають хліба аж надмір, а я отут з голоду гину! Устану, і піду я до батька свого...» (Лк. 15:15-18).

Подібно до згаданого персонажу, дехто теж може тратити залишки отриманого від батька статку або й взагалі годуватися не призначеним для нього — «стручками, що їли їх свині». Саме цей приклад — повчальний для тих віруючих, які втратили інтерес до Божого Слова, для яких воно перестало бути хлібом щоденним, і в них зникло бажання відвідувати богослужіння та перебувати в християнській спільноті.

Ігор Крощук.

НАУКА РАЗОМ ІЗ БОГОМ!

15 ВСЕСВІТНЬО ВІДОМИХ ВЧЕНИХ, ЯКІ БУЛИ ГЛИБОКО ВІРУЮЧИМИ

Побутує думка, що між наукою і релігією ведеться непримиренна боротьба. Та віра не завадила вченим зробити великі відкриття, а навпаки — спонукала досліджувати світ, який створив Бог.

Вони жили в різний час, народилися в різних країнах, працювали в різних наукових сферах, але всіх їх об'єднувала любов до науки і до Бога.

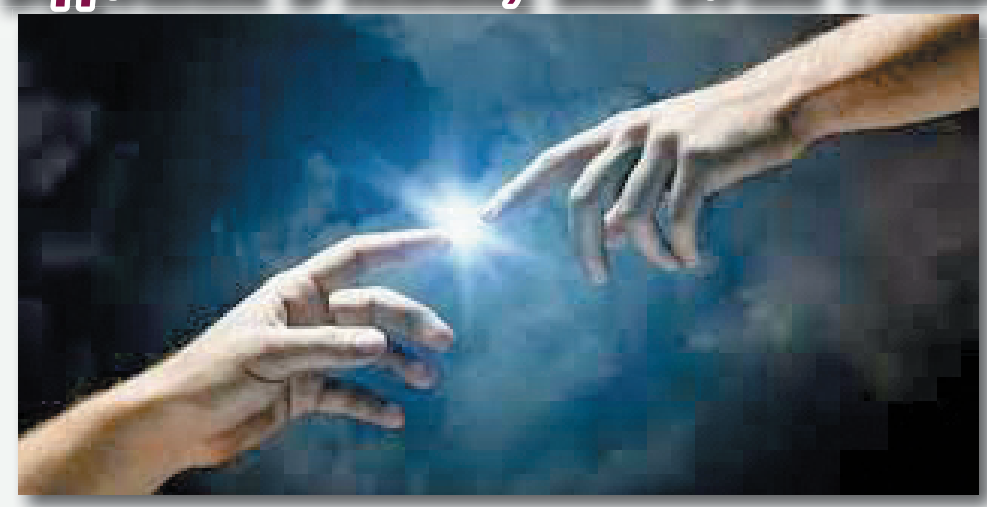

Майкл Фарадей (1791–1867) — англійський фізик, відкрив електромагнітну індукцію, що лежить в основі сучасного промислового виробництва електрики. Створив першу модель електродвигуна, засновник вчення про електромагнітне поле.

«Як сльози виходять з серця і спрямовані до серця, так і Біблія походить від Бога, і той, хто від Бога, слухає її голосу».

Йоганн Кеплер (1571–1630) — математик і астроном, встановив закони руху планет навколо сонця закони Кеплера).

«Великий наш Господь і велика держава Його, і премудрості Його немає кінця. Хваліть Його сонце, місяць і зірки, і планети, якою б мовою прослава не відбувалася. А також ви, свідки Його відкритих істин, і ти, душе моя, віддавай честь і славу Господеві все твоє життя».

Вільям Томсон Кельвін (1824–1907) — британський вчений, який допоміг закласти основи сучасної фізики. Відомий своїми роботами в галузі термодинаміки, механіки, електродинаміки.

«Не бійтеся бути вільнодумцями. Якщо ви будете мислити глибоко, то через науку знайдете віру в Бога».

Готфрід Вільгельм Ляйбніц (1646–1716) — німецький вчений, який створив комбінаторики як науку, заклав основи математичної логіки, описав двійкову систему числення. У механіці ввів поняття «живої сили» (прообраз сучасного поняття кінетичної енергії), сформулював закон збереження енергії, у психології розвинув вчення про неусвідомлене психічне життя.

«У Бозі полягає могутність, яка є джерелом всього»

Джордж Габріель Стокс (1819–1903) — британський математик і фізик ірландського походження. Працюючи в Кембриджському університеті, він збагатив науку власним внеском в гідро- і газодинаміку, оптику і математику.

«Я не знаю жодних здорових висновків науки, які б суперечили християнській релігії».

Роберт Бойль (1627–1691) — англійський хімік, фізик і філософ. Вперше ввів наукове поняття «хімічний елемент». Один із засновників якісного хімічного аналізу. Відкрив закон про залежність обсягу газу від тиску (закон Бойля).

«Численність, краса і впорядкованість небесних тіл, досконалість тварин і рослин та інші явища природи справедливо спонукують розумного, неупередженого спостерігача зробити висновок про існування вищого, могутнього, праведного і благого Творця».

Френсіс Бекон (1561–1627) — англійський філософ, відомий тим, що почав науковий метод дослідження, заснований на експериментуванні та індуктивному мисленні.

«Для того, щоб не впасти в оману, у нас є дві книги, які ми повинні старанно вивчати. Перша з них — Святе Письмо, яке є одкровенням Бога. Друга ж — саме творіння, яке свідчить про Божу силу».

Макс Планк (1858–1947) — німецький фізик, який зробив великий внесок у розвиток різних галузей фізики, але більше відомий за створення квантової теорії, яка спричинила революцію в розумінні атомних і субатомних світів.

«Релігія і природознавство потребують віри в Бога. При цьому в релігії Бог стоїть на початку будь-яких роздумів, а у природознавстві — наприкінці. Для одних він означає фундамент, а для інших — вершину побудови будь-яких світоглядних принципів».

Ісак Ньютон (1642–1727) — англійський вчений, який заклав основи сучасного природознавства, творець класичної фізики. Сформулював закони руху, відомі як закони Ньютона і закон всесвітнього тяжіння.

«Чудесна будова всесвіту і гармонія в ньому можуть бути пояснені лише тим, що всесвіт був створений за планом Всевідаючої і Всемогутньої Істоти. Ось моє перше і останнє слово».

Джеймс Клерк Максвелл (1831–1879) — шотландський вчений, який створив теорію електромагнітного поля, розробив теорію світла.

«Молись до Нього про те, щоб постійно мати Його у своєму полі зору, адже Він — людина, і тому ми в змозі дивитися на Нього, крім того, Він — Бог, і тому може створити з нас нове творіння на Свій образ».

Джордж Берклі (1685–1753) — англійський філософ, відомий своєю системою спіритуалістичної філософії; доводив неспроможність матеріалізму.

«Бог мені свідок, що я був і все ще залишаюся при повному переконанні в неіснуванні матерії».

Макс Борн (1882–1970) — німецький фізик-теоретик, один із творців квантової механіки. Дав статистичну інтерпретацію квантової механіки. Автор праць із динамічної теорії кристалічної решітки, атомної фізики, оптики, філософії природознавства. Лауреат Нобелівської премії.

«Багато вчених вірять в Бога. Ті, хто каже, що вивчення наук робить людину атеїстом, мабуть, якісь смішні люди».

Вернер Форсман (1904–1979) — німецький лікар, завідувач хірургічного відділення при Євангелічній лікарні в Дюссельдорфі, лауреат Нобелівської премії в галузі медицини. Нагороджений медаллю Лейбніца Німецької академії наук (1954) і золотою медаллю Товариства хірургічної медицини Феррари, Італія (1968).

«Бог створив світ і дав світові закони. Ці закони залишаються без змін. Духовні задуми і сили цього світу також незмінні».

Нільс Бор (1885–1962) — данський фізик, лауреат Нобелівської премії з фізики. Створив першу квантову теорію атома, брав участь в розробці основ квантової механіки. Зробив значний внесок у розвиток теорії атомного ядра і ядерних реакцій, процесів взаємодії елементарних частинок з середовищем.

«Не наша справа наказувати Богові, як Йому слід керувати цим світом».

Галілео Галілей (1564–1642) — італійський філософ, математик, фізик, механік і астроном, що зробив винятковий вплив на науку свого часу. Першим використовував телескоп для наукових відкриттів, якими стали супутники Юпітера, плями на Сонці, гори на Місяці, і фази Венери. Захисник геліоцентричної системи Коперника і засновник експериментальної науки.

«Природа, без сумніву, — це Друга книга Бога, від якої ми не повинні відмовлятися, але яку зобов'язані читати». «У виявах природи Господь являється не менш захопливим чином, ніж у божественних віршах Біблії».

Тетяна Трачук.

5 ПИТАНЬ ПРО ВІРУ І МОРАЛЬ

Ви стежите за тим, що відбувається в католицизмі? Теперішній папа Франциск частенько робить заяви, які збурюють навіть самих священників цієї конфесії.

Врешті-решт п'ятеро кардиналів Церкви написали до папи лист із п'ятьма «гострими» питаннями про віру і мораль, які їх турбують.

Ці питання, насправді, мають турбувати не лише католиків, але й усіх християн і священників, бо вони відображають питання співіснування християнської віри з сучасним світом і сучасними викликами. Від відповідей на ці питання залежить, що буде далі з Біблією і християнською вірою.

Так, звісно, що і Біблія, і віра будуть аж до кінця світу. Але яке місце вони займатимуть у світі і яку роль відіграватимуть? Не адаптуючи вчення Євангелія до сучасного контексту, культурних особливостей, умов і проблем сьогодення, неможливо сподіватися на те, що Царство Боже матиме успіх і Євангеліє буде ширитися.

Як відповідає Ватикан, потрібно відрізняти одвічну сутність текстів Святого Письма від культурної обумовленості. Наприклад, хоча в Біблії ми бачимо толерантне ставлення до рабства, то, керуючись одвічним принципом про невід'ємну гідність людської особи, тепер не можемо толерантно ставитися до таких проявів. Це ж може стосуватися і інших питань — таких, як одяг, статус жінки тощо. Тому Церква постійно повинна розрізняти, що суттєве для спасіння, а що — другорядне або не так безпосередньо пов'язане з ним.

Ще одну глибоку думку висловлює Ватикан: «У стосунках з людьми ми не повинні втрачати пастирської милосердної любові, яка має пронизувати всі наші рішення і ставлення. Захист об'єктивної правди — це не єдиний прояв цього милосердя, яке також складається з доброти, терпеливості, розуміння, лагідності та підбадьорення. Тому ми не можемо бути суддями, які тільки заперечують, відкидають, виключають».

Повертаючись до заяв папи, скажу, що сприймаються вони неоднозначно. Тому кардинали і поставили п'ять запитань. Вони хотіли знати, чи, на думку Франциска, Церква може змінювати об'явлення Боже, відповідно до духа сучасного часу; чи можна в Католицькій Церкві благословляти гомосексуальні зв'язки; чи синодальність, як про це говорить папа, насправді є найвищим критерієм, що регулює життя Церкви; чи можна рукопокладати жінок. Папа їм відповів, однак, за словами кардиналів, ця відповідь їх не задовольнила.

Бо таки мало конкретики у відповідях на поставлені питання. Але поставмо оці п'ять питань, так звані DUBIA, кожній місцевій євангельській церкві, кожному пастору і диякону. Нехай і вони почнуть осмислювати християнську віру та її застосування в умовах і викликах сьогодення.

1. Чи потрібно реінтепретувати (переосмислювати) Боже об'явлення на основі культурних і антропологічних змін? А чи так, як розумілося колись, до деталей має розумітися і тепер?

2. Як має ставитися Церква до людей із нетрадиційними поглядами? Як працювати з такими? (І мова не лише про статеву орієнтацію).

3. Чи рішення Церкви прирівнюється до волі Божої? (Якщо визнати, що такі рішення не диктує напряму Святий Дух, а зазвичай це результат міркувань певних людей, то чи дозволяється їх піддавати критиці й не виконувати, не несучи за це покарання? А чи рішення Церкви потрібно сприймати як рішення Бога, і воно має бути обов'язковим до виконання.

4. Чи можна рукопокладати жінок на здійснення священнодійств або делегувати їм право на певні служіння? Якщо так, то на які саме чи в яких випадках? Якщо категорично ні, то що робити з жінками, які за рівнем освіченості і пізнання перевищують багатьох чоловіків. І з кожним роком кількість таких зростає, зростає кількість абітурієнток богослов'я, теології, лідерського служіння тощо.

5. Чи тільки людина, яка пережила духовне відродження, може бути членом церкви? Чи прийняття в члени церкви відбувається лише після глибокого покаяння людини, а чи допускається також покаяння формальне (достатньо промовити молитву покаяння, вийти перед громадою, вирости в християнській сім'ї або просто заявити про бажання стати членом церкви і прийняти водне хрещення, а далі спасіння людини – це справа її і Бога).

Варто і нам осмислювати питання нашої віри і те, як її можна застосувати в сучасних реаліях. Інакше будемо втрачати чоловіків, жінок, дітей, людей з нетрадиційними поглядами — втрачати сучасні покоління.

Олександр Геніш.

КОЛИ ВТОМИВСЯ

ВІД СЛУЖІННЯ, ЩО РОБИТИ?

Усі можуть втомитися від служіння. Навіть християни, які готові служити всім. І це нормально. Але що з цим робити? Як правильно відпочити від людей, щоб знову бути здатним служити?

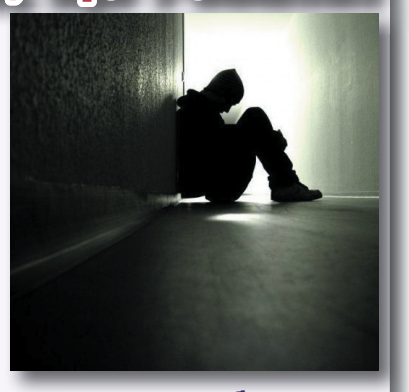

Втома — це про брак ресурсу. Втомлюючись фізично, ми поповнюємо сили їжею, сном, відпочинком. Взаємодіючи з людьми, ми також витрачаємо ресурс — вислуховуючи, співчуваючи, фізично допомагаючи, підбадьорюючи. Тому втомлюватися — нормально. І треба відпочивати не лише фізично, а й соціально.

Ось як це можна робити.

Приділіть час собі

Щоб щось віддавати, треба це мати. Тому увага до себе — це зовсім не про егоїзм. Розберіться, що поповнює ваш внутрішній ресурс, і приділіть цьому час. Це може бути день наодинці з Богом, творчість, прогулянки на самоті тощо.

Проводьте час зі «своїми» людьми

Це правда, що не з усіма ми можемо бути на сто відсотків собою. Наприклад, коли ми благовістимо, то думаємо, що говорити, зважуємо всі свої слова, витрачаємося, щоб зрозуміти погляди іншої людини. І це справді може бути складно.

Щоб зберігати баланс, проводьте час із тими, хто приймає вас такими, якими ви є. Нехай це будуть люди, щиро зацікавлені у вашому духовному зростанні: сім'я, близькі друзі, наставники.

Не очікуйте багато від людей

Часто руки опускаються, коли не справдилися якісь очікування. Можливо, ви розраховували на подяку від людей, яким служите. Або друг, якому ви довго проповідуєте, ніяк не хоче зробити крок до Ісуса.

Відпустіть свої очікування. Відкоригуйте фокус служіння: служачи людям, ви робите це перед Богом. Він винагороджуватиме вас, Він буде вашим джерелом. А чекаючи на віддачу від людей, ви іноді можете розчаруватися.

Просіть у Бога серце слуги

Гріховній природі не подобається служити комусь, ставити чиїсь потреби вище за свої. Тому й відбувається конфлікт — згодом люди починають нас дратувати, ми виснажуємося, ресурс на нулі.

Просіть Бога, щоб Він давав вам любов до людей, яким ви служите. Просіть терпіння, лагідності, смиренності. У цьому й парадокс — лише з Божою допомогою ми можемо служити іншим так, щоби Йому це подобалося.

«ПЕРЕМОЖЦЕВІ ДАМ...»

«Тому, хто перемагає, дам споживати від дерева життя, яке посеред раю Божого» (Об. 2:7). У Посланні до Ефеської церкви йдеться про нагороду, що її Господь обіцяє за сукупність таких якостей, як працелюбність, терпіння, непримиренність до розпусти, стійкість до впливу николаїтів за умови, що церква повернеться до першої любові.

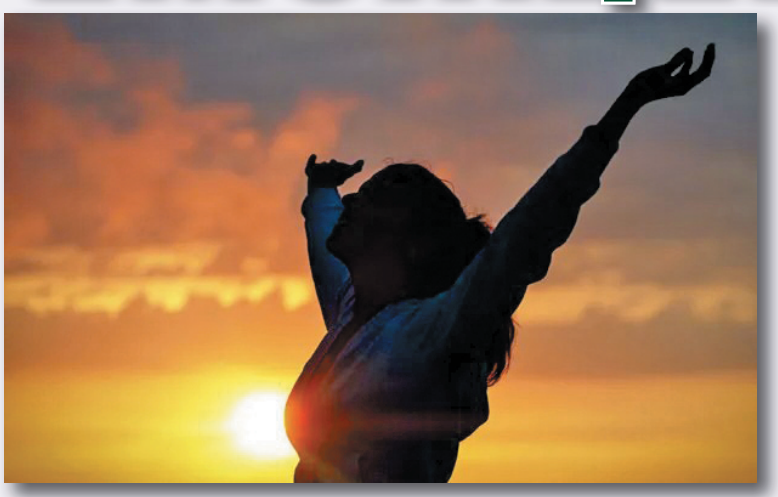

Дерево життя було в раю на початку, до нього ми прийдемо і в майбутньому віці: «Блаженні, хто випере шати свої, щоб мати право на дерево життя» (Об. 22:14). Воно ростиме обабіч ріки життя (Об. 22:2), що витікає від престолу Бога і Агнця. Але не лише у вічності нам буде дозволено споживати плоди з цього дивовижного дерева. У Приповістях читаємо: «Плід праведника — дерево життя» (Пр. 11:30). Це плід духовний, плід духа. Дерево життя напуває своє коріння водою життя (Об. 22:1-2). Ріка життя виходить «від престолу Бога і Агнця», на престолі — Бог-Отець зі Своїм Сином Ісусом Христом. Третя іпостась Триєдиного Бога — Дух Святий. Він і є вода життя.

І якщо дух людини своїм «корінням» сягає глибин, де тече вода життя, інакше кажучи, постійно п'є від Духа Святого, то він швидко зростає і дає плід духа. Плід же цей — «Любов, радість, мир, довготерпіння, доброта, милосердя, віра, лагідність, стриманість» (Гал. 5:22). І це, можливо, — найбільша Божа нагорода для нас на землі. Ми можемо знайти його лише в раю. У справжньому духовному раю, до якого маємо доступ в Ісусі Христі.

Гадаю, не так багато знайдеться серед віруючих людей таких, хто не відчув би, як благотворно змінюються наші стосунки з оточенням, коли в характері починають з'являтися стриманість, лагідність, милосердя, як чудово почувається людина, серце якої сповнене миру і радості. А які чудеса здатна творити любов Божа! Ось цим усім і нагороджує нас Господь за наполегливість, терпіння і працелюбство у справі розбудови власного внутрішнього храму.

Прихована манна

«Переможцеві дам їсти приховану манну...» (Об. 2:17). Віруючі Пергамської церкви відзначалися стійкістю у вірі, яку зберегли у важких умовах, живучи там, де «престол сатани». Господь вказує і на ті моменти, де вони відхилилися від істини, — їм належить виправитися, і якщо вони здобуватимуть перемоги на цьому шляху, то отримають нагороди.

Ісус в Ів. 6:48-58 каже: «Я – хліб живий, який зійшов з небес; хто їсть цей хліб, житиме вічно». Тут, на землі, той, хто споживатиме цей живий хліб, матиме все необхідне для життя й побожності.

Є ще одне значення манни небесної. Відомо, що манна падала щодня, і нею не треба було запасатися наперед (Вих. 16:31). Тут алегорично її можна сприймати як Боже відкриття, що дається людині щодня зранку на цілий день. Текст з Об. 2:17 перегукується з обітницею ап. Павла: «А ми говоримо про мудрість між досконалими, але мудрість не віку цього, ані володарів цього віку, що гинуть, але ми говоримо Божу мудрість у таємниці, приховану, яку Бог перед віками призначив нам на славу» (1 Кор. 2:6-7). Зрозуміло, що перемагати в боротьбі зі слугами диявола можуть лише ті брати і сестри, що мають тісне спілкування з Богом через Духа Святого, постійно отримуючи від Нього необхідні настанови й сумлінно виконуючи їх.

Ще варто згадати манну, що зберігалася у ковчегу заповіту: «А за другою заслоною скинія, що зветься "святеє святих". Мала вона золоту кадильницю та ковчега заповіту, усюди обкутого золотом, а в нім золота посудина з манною і розцвіле жезло Ааронове та таблиці заповіту» (Євр. 9:3-4). Святеє святих алегорично можна розглядати як серцевину Церкви, що включає, відповідно до п'ятигранної структури храму Божого (Еф. 4:11), живе пасторське служіння (розквітлий жезл Аарона), скрижалі як друковане Слово Боже (Біблія) та служіння пророка (манна).

Білий камінь, нове ім'я

«Переможцеві... дам йому білого каменя, а на камені написане ймення нове, якого не знає ніхто, — тільки той, хто приймає його» (Об. 2:17).

У стародавньому світі білий камінь з викарбуваним на ньому ім'ям використовували як перепустку на громадські святкування. Отже, той, хто отримає, тепер уже від Бога, камінь із новим ім'ям, матиме надійне підтвердження того, що гідний бути на шлюбній вечері Агнця.

Грецький оригінал пропонує нам особливе значення слова «білий». Білий тут — не білизна крейди чи гіпсу, а колір сяючого в променях зимового сонця снігу. Взагалі, білий — один із найуживаніших кольорів небес: біла одіж (Об. 3:5; 7:9); вісон чистий та світлий (Об.19:8), великий білий престол (Об. 20:11) тощо.

Стосовно нового імені. Нові імена отримали Авраам та Сарра — ці імена відображали їхню місію на землі. Нове ім'я дано було Якову —Ізраїль. «Переможцеві... дам йому білого каменя». Переможець — це той, хто має силу, а силу Бог дає тим, хто здолав довгий і нелегкий шлях глибокого освячення, утвердився в смиренні, довготерпінні, мудрості й навчився вправно вести духовні битви. Пророк Ісая пише: «Господь Бог... рабам Своїм дасть інше ймення, так що хто на землі благословлений буде, буде поблагословлений він вірним Богом, а хто на землі присягає, вірним Богом присягне, бо забудуться утиски давні і заховані будуть вони від очей Моїх» (Іс. 65:15-16). Нове ім'я матиме й Ісус (Об. 19:12). Отже, білий камінь означає, що Ісус дає вірній людині нову сутність, а нове ім'я — що людина ця виходить на новий рівень слави.

Влада над язичниками

«А переможцеві і тому, хто аж до кінця додержує Мої вчинки, Я дам йому владу над поганами» (Об. 2:26). Ці наділені особливою довірою стануть бійцями небесного воїнства Ісусового (Об. 19:11-16). Схоже на те, що влада від Ісуса, яку Він дасть переможцям, буде мати переважно духовні форми. «І зодягнений був Він у шату, покрашену кров'ю. А Йому на ім'я: Слово Боже» (Об. 19:13).

Ясно, що на одязі в Нього власна кров Його земних страждань і сила Його меча — то сила Слова. Звертаючись до ангела Пергамської церкви, Господь каже про николаїтів та послідовників Валаама: «Тож покайся! Коли ж ні, то до тебе прийду незабаром, і воюватиму з ними мечем Своїх уст» (Об. 2:16). Очевидно, що йдеться не про фізичне покарання, хоча й такого повністю виключати не можна, бо написано про Царя царів і Пана над панами: «А з Його уст виходив гострий меч, щоб ним бити народи. І Він пастиме їх залізним жезлом, і Він буде топтати чавило вина лютого гніву Бога Вседержителя!» (Об. 19:15).

Про це ж і в Давида: «Жадай Ти від Мене, і дам Я народи Тобі, як спадщину Твою, володіння ж Твоє аж по кінці землі! Ти їх повбиваєш залізним жезлом, потовчеш їх, як посуд гончарський» (Пс. 2:8-9).

Очевидно, йдеться про те, що Всевишній не буде надто поблажливий до нечестивих, і вони отримають належну кару за своє беззаконня.

Можуть бути й інші тлумачення усіх цих текстів, але незаперечним є одне: ця нагорода означає вищий рівень довіри і незрівнянно більшу владу, ніж та, яку мали ці достойники раніше. Про владу вибраних Божих ап. Петро каже так: «Але ви вибраний рід, священство царське...» (1Петр. 2:9). Йдеться про духовні й певні адміністративні функції. Характерним прикладом може бути Мойсей, який був і духовним натхненником народу, і його керівником, іншими словами, вождем.

Зоря досвітня

«І дам Я йому зорю досвітню» (Об. 2:28). Таємничість цієї прекрасної нагороди дещо відкриває ап. Петро: «І ми маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на нього вважаєте, як на світильника, що світить у темному місці, аж поки зачне розвиднятися, і світова зірниця засяє у ваших серцях» (2 Петр. 1:19). В Об'явленні знаходимо, що то за світова зірниця. Ісус каже про Себе: «Я корінь і рід Давидів, зоря ясна і досвітня!» (Об. 22:16). Ісус прийшов на землю в тілі простого ремісника, життя Його було сповнене великих трудів і страждань, але настав час — і Він вознісся над землею в славі. Настане час — і Христос явиться людству у всій Своїй величі, але вже й тепер, на землі, Він приходить у славі в кожне праведне серце, яке пройшло складний шлях випробувань і досягло високого рівня духовної зрілості. Цього моменту стосується і пророцтво в книзі Даниїла: «А розумні будуть сяяти, як світила небозводу, а ті, хто привів багатьох до праведности, немов зорі, навіки віків» (Дан. 12:3).

Білий одяг

«Та ти маєш... кілька імен, що одежі своєї вони не споганили, і в білій зо Мною ходитимуть, бо гідні вони» (Об. 3:4). Біла одіж (вісон) має глибоке символічне значення. В Об. 19:8 читаємо: «... вісон — то праведність святих». З вісону в давні часи шили одяг для священників «на славу й красу» (Вих. 28:39 та ін.). В такому білому одязі поставали перед людьми ангели (Об. 15:6), явилось у видінні Івану Богослову «воїнство небесне» (Об. 19:14), мали такий одяг двадцять чотири старці, що сиділи обабіч престолу Божого (Об. 4:4). Хто не буде мати такого одягу праведності святих, не зможе бути присутнім на шлюбному бенкеті Агнця (Мт. 22:11). У всіх країнах у всі часи білий колір символізував чистоту, цнотливість, що винагороджуються правом бачити Бога (Мт. 5:8).

Стовп у храмі

А ось до членів Філадельфійської громади в Господа немає жодних претензій, Він лише попереджає їх про майбутні важкі часи, що мають прийти на цілий світ, щоб випробувати мешканців землі, і обіцяє Свою підтримку в «години спокуси». А той, хто вийде переможцем у цих випробуваннях, стане «стовпом у храмі Бога Мого, і він вже не вийде назовні, і на нім напишу Ім'я Бога Мого й ім'я міста Бога Мого, Єрусалиму Нового, що з неба сходить від Бога Мого, та нове Ім'я Своє» (Об. 3:12).

Слово «стовп» вживається в Біблії найчастіше в значенні тримального елементу, конструкції, що утримує на собі стелю, вищі поверхи тощо, тому й духовне його значення цілковито зрозуміле. У храмі Соломона були два мідні мистецьки оздоблені стовпи. На одному було написано «Яхін», що означає «нехай поставить міцно», на другому — «Боаз» («у ньому сила»). Ап. Павло називає церкву Христову (1Тим. 3:15) «стовпом і підвалиною істини». «Стовпами», на яких тримається Церква, згідно зі словами апостола (Гал. 2:9), в Ізраїлі в ті часи вважалися Яків, Петро, Іван.

Потужні «стовпи» потрібні Церкві, аби вона могла встояти в часи важких випробувань.

Місце на престолі

Лаодикійська церква розгубила всі свої духовні скарби, промінявши їх на багатство матеріальне. Схоже на те, що двері для Господа тут було вже давно зачинено. Але навіть цим «теплим», що заслужили найсуворіші слова викриття, Бог не відмовляє у Своїй любові. Дивовижно, але саме для віруючих цієї церкви в Господа є дуже висока нагорода: «Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його» (Об. 3:21). Звичайно, все це здійсниться, якщо вони стануть ревними у вірі й покаються.

Віктор Косовський.

ЖИТИ ДУХОМ

«Кажу: живіть духом, і не чинитимете пожадань тіла. Бо тіло бажає протилежного духові, а дух — протилежного тілу: вони протидіють одне одному, щоб ви не чинили того, чого бажаєте. Коли ж вас веде Дух, то ви не під Законом» (Гал. 5:16-18 УТТ).

«Коли живемо духом, то духом і ходімо» (Гал. 5:25 УТТ).

Спостеріг, що багатьом євангельським віруючим ці поняття або надто містичні (духовні й незрозумілі), або просто незрозумілі. Напружене відчуття безструктурності християнського життя й зростання — немає порядку й інструкції, за яку можна вхопитися, немає руки, щоб за неї триматися (як юдей за традицію, яка тлумачить Тору і не лише; це, до речі, пояснює, чому євангельські віруючі зацікавлюються юдаїзмом як значно зрілішою і розвинутішою системою порядку й структури духовного життя або часом і історичними конфесіями).

Багатьом віруючим важко і незрозуміло — вони зовсім не бачать і не розуміють, якими дорогами («коридорами») ходить Дух, щоб іти за Ним. І вирішують дотримуватися масової (народної) духовності — «як всі», «як інші» (вигляд, ряд правильних дій: почитав? Помолився? Богослужіння відвідав? Пожертвував? Без видимих/відомих залежностей? У крайнощі не вдарявся? Значить, нормальний християнин).

У різних уривках Писання, які пов'язані з працею Духа в людях, вказані напрямки і шляхи, якими ходить Дух, щоб іти за Ним. Це далеко не повний перелік, але це те, що я вже переживав, спостерігав у собі й інших.

Дух веде до Ісуса. Тому ми споглядаємо Його невпинно в Євангеліях і Посланнях, пізнаємо і величаємо (Ів. 15:2, 6:14).

Дух веде до Слова Бога, навчання/пізнання і послуху йому (1 Кор. 2:10).

Дух веде в спільноту і ближче одне до одного, до хороших прикладів і настанов (1 Кор. 12:13).

Дух веде до людей у потребі, підказуючи та надихаючи (даючи в розумі імпульси). Дух Божий говорить/надихає/вказує/привертає увагу через розум до нашого духа, що спонукує нас до дії (Лк. 2:27).

Дух веде до добрих справ (Еф. 2:10).

Дух веде до служіння дарами (Рим. 12, 1 Кор. 12:11).

Через життєві обставини **Дух веде до праці з нашим характером**, природою, і ми, приймаючи повороти долі від Бога, загартовуємось, підкорюючись Йому (1 Сол. 4:3).

Дух веде до молитовної залежності від Отця (Рим. 8:26).

Дух веде до послуху Божим підказкам (1 Кор. 2:12), Слову (2 Тим. 3:16-17), слову наставника (Євр. 13:7, 17) .

Дух веде до свідчення про Христа тим, кого ми зустрічаємо на своїх життєвих дорогах, хто відкритий до цього (Дії 1:8, 4:3, 8:29).

Терпеливість і незламість у час тиску, зневаги і гоніння — це теж слідування за Духом (1 Петр. 4:14).

Чимало сучасних християн вибирають протоптаний шлях галатів, за що ті отримали категоричний докір апостола: «Чи вже настільки ви нерозумні, що, почавши Духом, тепер закінчуєте тілом?» (Гал. 3:3).

І якщо ті переймали лише юдейську систему духовності, то сучасні переймають поганську.

Бо християнин, який не керується Духом, неодмінно буде керований своїми страхами й інстинктами, швидше, світським, ніж духовним світоглядом.

Приватний інтерес та особиста безпека будуть переважати над будь-чим духовним, спільнотним, національним.

Микола Романюк.
Пастор.

ПРО ЖАГУ ДО СЛОВА БОЖОГО

Нині, на десятий рік свого капеланського служіння, я гостро розумію необхідність боротися зі спокусою не рушити в бік звичайного волонтерства (просто передавати якусь матеріальну допомогу), а стверджувати свою діяльність саме на підвалинах духовного служіння бійцям – Словом, проповідями, молитвами та просвітництвом. Не всім це вдається... А якщо і вдається щось зробити, то це лише помолитися...

Не так давно мені з одним побратимом-капеланом довелося провести в неділю перше «ознайомче» служіння з абсолютно новим підрозділом, з яким ми ще не працювали.

Командири попередили нас, що їх бійці не надто зацікавлені в «богослужіннях». Такі настрої в солдатів панували з різних причин, серед яких — упереджене ставлення до «святош», «проповідників», «попів», «сектантів», «моралізаторів» тощо.

Після короткого знайомства ми почали служіння в форматі щирого спілкування. У ході стало помітно, що бійці через короткий час почали проявляли зацікавленість до дійства...

Наприкінці військові з великим бажанням підходили й просили не лише патчі з цитатами Святого Письма, а й молитовники та навіть Нові Заповіти!

Коли ми ділилися враженнями після цієї зустрічі з командирами підрозділу, то вони сказали, що, на диво, ми змогли заволодіти увагою бійців. І зауважили, що всі чекали чогось тяжко-похмуро-монотонного...

Ми спробували проаналізувати цю зустріч та зробили певні висновки, які, можливо, будуть цікавими і для інших капеланів.

7 простих порад для капеланів

Зацікавленість та відкритість у військових виникають переважно не завдяки публічним капеланським заходам, а через неформальне спілкування, через спільну працю та інші практичні дії, які відкривають серця та душі опікуваних. Але якщо все ж говорити про «криголам» через публічне служіння, то ось кілька простих порад

Говоріть якомога коротше (без втрати сенсів вашого послання).

Говоріть просто та якомога щиріше, без казенщини та зарозумілості.

Робіть акцент на тому, що ви готові допомагати у розв'язанні проблем та потреб бійців, а не на тому, що ви «навчаєте їх, як правильно жити».

Якщо дозволяє ситуація, не бійтеся ставити якісь питання для перетворення монологу на легкий діалог, спостерігайте за відгуком та реакцією, щоб скорегувати хід спілкування.

Якщо будуть запитання, не намагайтеся бути «всезнаючими», будьте чесними.

Старайтеся наводити приклади з життя (якщо маєте капеланський чи військовий попередній досвід, то приклади з військового життя побратимів можуть бути дуже доречними).

Обов'язково закінчуйте спілкування молитвою. За нашими спостереженнями, щира молитва, примножена на дію Духа Святого, найбільше торкається сердець присутніх.

Колись Христос назвав християн сіллю землі (Мт. 5:13). Сіль не лише надає їжі смаку, але й викликає апетит.

Нині в багатьох людей немає жаги до Слова Божого! Але ця жага може виникнути! Завдання капелана — викликати цей інтерес. І з Божою допомогою ми маємо і можемо це робити!

Ігор Плохой.
Капелан.

«ДУМАЮ, МИ ПЕРЕБУВАЄМО НАПРИКІНЦІ ЧАСІВ»

Колишній капітан армії оборони Ізраїлю з підрозділу «Шаєтет 13», а нині псалмоспівець Яір Леві каже, що відчуває наближення кінця часів.

Ізраїльські поліцейські й солдати ЦАХАЛу загинули в боротьбі з терористами ХАМАСу, які проникли в Ізраїль з Гази 7 жовтня, коли Ізраїль святкував останній день свята Сукком. Бойовики ХАМАСу влаштували засідку на контрольно-пропускному пункті Ерез і військовій базі Реїм і прорвали прикордонний паркан за допомогою вибухівки й бульдозера. Бойовики вбивали й викрадали ізраїльтян у селах і прикордонних містах поблизу Гази, а деякі викрадення і вбивства публікували в соціальних мережах.

Леві, який прослужив у ЦАХАЛі вісім років і проживає в Тель-Авіві зі своєю сім'єю, сказав в інтерв'ю The Christian Post, що вважає цю війну ще однією ознакою наближення кінця світу.

«Чим ближче до кінця, тим більше диявол вкладаєу свою останню битву на землі... Він діє через нації, через людей».

Кілька солдатів, які служили під командуванням Леві, були поранені, а один загинув. Леві і його сім'я були змушені евакуюватися в укриття у своєму будинку, проте він вірить, що Бог захистить його сім'ю під час цієї війни.

«По-перше, ми повинні довіряти Богу. Це саме те, чого Він від нас хоче. Це своєрідний тест для нас: що ми виберемо? Виберемо погану сторону, диявола, чи добру сторону», — наголосив він.

«Зараз в Ізраїлі стоїть довга черга з людей, які хочуть здати кров в лікарні, щоб допомогти пораненим солдатам», — сказав він.

Леві також об'єднався з рабином Тулі Вайсом з Israel 365, щоб проводити молитовні сесії з союзниками Ізраїлю по всьому світу. Творчість Леві як співака, автора пісень і музичного продюсера набуває все більшої популярності. Його музика наповнена псалмами, і її люблять як євреї, так і християни. Його останній реліз, римейк пісні Метта Редмана 10,000 Reasons, став вірусним і звучить у найпрестижніших синагогах на святій землі.

Хоча спочатку він не планував співати для людей, які не належать до ортодоксальної єврейської віри, та коли це зробив, він несподівано чітко побачив зв'язки між християнами та євреями.

Леві сказав, що християни та євреї «можуть бути найкращими друзями, і ми є найкращими друзями, але багато ізраїльтян про це не знають. Тому я взяв на себе відповідальність бути мостом між ними».

Він закликав християн молитися за Ізраїль і продовжувати бути прикладом любові для всіх людей.

christianpost.com.

ДЕНЬ ПАСТОРА: ЯК В УКРАЇНІ ТА СВІТІ ВІДЗНАЧАЮТЬ І ВШАНОВУЮТЬ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ

Щорічно другої неділі жовтня в Україні відзначають День пастора. Це час, коли громади мають змогу особисто подякувати своїм пасторам, приготувавши для них та їхніх сімей всілякі несподіванки.

В Україні вперше заговорили про День пастора 2019 року. Ініціатором став пастор і викладач УБТС Олександр Савич. Цей день покликаний піднятиі на дусі пасторів та зміцнити їхнє служіння.

Жовтень у всьому світі — національний місяць вдячності священнослужителям, унікальний період, коли віруючі мають можливість виразити свою повагу та вдячність до пасторів, священників та інших духовних лідерів. Основна мета — сприяти культурі взаємної допомоги та підтримки між пасторами та їхніми громадами. Пастори, що часто працюють у цілодобовому режимі, заслуговують на особливу увагу та вдячність за свою невтомну працю.

Та чи є ідея відзначення Дня пастора біблійною? Однозначно так. Павло згадує цю ідею у кількох листах, які пише різним церквам. Зокрема, він говорить про це у першому листі до Тимофія: «А пресвітери, які добре керують, хай удостояться подвійної честі, особливо ті, які працюють у слові й навчанні» (1 Тим. 5:17).

Павло підкреслює той факт, що пастори вважаються гідними подвійної честі за те, що взяли на себе цю роль у Його церкві, і роблять це добре. Але зазвичай із подвійною честю можна очікувати подвійного стресу, тому потрібно відзначити та заохотити тих, хто є лідером.

«Слухайтеся ваших наставників, підкоряйтеся їм, тому що вони дбають про ваші душі, оскільки мають дати звіт. Хай же вони роблять це з радістю, а не з зітханням, адже це для вас не корисне» (Євр. 13:17).

Це єдиний раз протягом року, коли нам пропонують послужити пастору, подумати конкретно про його потреби та про те, як заохотити його самого та його сім'ю.

День пастора — це чудова нагода для окремих людей та церкви в цілому проявити любов і вдячність до свого пастора.

З 24 лютого 2022 року на пасторів лягло ще більше відповідальності. Багатьом із них довелося виконувати працю лікаря, водія, санітара, ріелтора, кухаря. Чимало служителів стали поруч з військовими й долучилися до служіння як капелани. Бути пастором — це не лише почесно, але й дуже ризиковано і виснажливо. Тому пастори потребують уваги з боку церкви та суспільства.

День пастора в Україні — це не просто формальність, а важлива ініціатива, яка акцентує увагу на ролі пасторів у духовному житті громади. Це також нагода звернути увагу на те, що багато пасторів служать у декількох церквах, особливо у сільських районах, і їх праця заслуговує на визнання та підтримку.

№ 10 (229)
ЖОВТЕНЬ 2023 р.
Виходить щомісяця

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф–редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ
Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.
Р/р UA 693052990000026001025500907, АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726